jures. Se tulli sest, et hiljuti küllas üks endine rikkas perremees kaardimängimise läbbi ni wõlgade alla jänud, et katkise kuega, kep peus ja kot kaelas nagu saut naese ja wätima lastega omma majast piddi wälja minnema. Se mees, kes temma maad ja majad ostis, ja weel nelli rikkast perremeest lubbasid, ei ialgi emam kaarta kätte wõtta. Kaartide assemel olli Piibli ramat murretsetud. Õhtul, kui köik töö walmis, luggesid Jummala sõnna ehk muid mõnnusaid ramatuid. Karel hüdis need wiis meest pilgates — wieks peatükkiks ja ühhe mehhe kolm poeaga, — kolmeks usso õppetuseks. Hommikust õhtuni kiusas ja sõimas ta ennese naet ja perret, üks pahhandus tulli teise peale, et waesel naesel nut ja kurb meel allati olli. Agga üks südda lähhäb muttust pehmeks, teine kõwwaks. Kaarle südda läks kõwwemaks. Kui tahhad majas mutta ja hulguda, ütles ta naesele, siis lähhän omma teed. Jubba ta tahtis ammugi omma teed minna, agga polnud mitte kuddas süüd naese peale wõiks weretada.

Nüüd polnud ennam wiwitust. Mõnni werst killast emal olli kõrts, kuhhu igga õhtul jodikud ehk kaardimängiad kokku tullid, kes kõrtsi ennam kui koddust ellu armastasid. Senna läks nüüd ka Kaarle te. Wanna sõnna ütleb: „Annad sa kurradile näppu siis wõttab ta köik so kät.“ Kui Karel jälle õhtul koju tulli olli tal hea meel; sest neljakümne koppikaga olli ta kõrtsi läinud agga rublaga tulli ta taggasi, kuuskümmend koppikat olli ta wõitnud. Essi otsa läks temma agga üks ja kaks korda nädalas kõrtsi, pärrast igga õhtu. Kui Jummal temma naesele essimese lapse kinkis, piddi Karel kõrtsist sama koju kutsutud. Selle lapsele saiwad weel emma ja Kaarle ennese suggulased wadderiks wõetud. Agga teise poijale wõttis issa jubba kaardimängiatest wadderid. Ja ni pea kui laps olli ristitud pandi kohhe kaardi lauad walmis ja mängiti teise hommikuni. Armsad luggiad, kui teie hulkas ka nisuggusi on, kes omma laste warrud kaardimängimise, ehk lia jomise ja prassi-